

Nabożeństwo słowa Bożego

Nabożeństwo słowa Bożego zostało opracowane przez cenionego polskiego biblistę ks. prof. dra hab. Józefa Kudasiewicza (zob. J. Kudasiewicz, *Proforystyka pastoralna. Pismo Św. jako księga Ludu Bożego*, w: *Wstęp ogólny do Pisma Świętego*, red. J. Szlaga, Poznań-Warszawa 1986, s. 221-275). Był on wielkim propagatorem tej metody biblijnej. Nabożeństwo słowa Bożego swoją genezą sięga starożytności, ale można je nazwać dziełem Soboru Watykańskiego II, ponieważ to Sobór zalecił tę formę duszpasterstwa biblijnego. Nabożeństwo słowa Bożego ma charakter wspólnotowy i liturgiczny. Może być ono organizowane w każdym okresie liturgicznym, jednak zaleca się szczególnie odprawianie nabożeństwa słowa Bożego w wigilię uroczystych świąt, w niektóre dni Adwentu i Wielkiego Postu oraz niedziele i święta (por. Konstytucję o liturgii świętej Soboru Watykańskiego II *Sacrosanctum Concilium*, n. 35). Należy tak ułożyć czytania, aby lepiej była widoczna historia zbawienia. Zestaw czytań w nabożeństwie słowa Bożego musi uwzględniać prawa rozwoju tematów biblijnych, jedność obydwu Testamentów oraz centralne miejsce Chrystusa w tej historii. Zestaw czytań w ramach nabożeństwa słowa Bożego powinien uwzględniać cztery etapy rozwoju głównych tematów biblijnych:

- 1) Prawo i księgi historyczne. Szkicują one temat po raz pierwszy zrealizowany w historii zbawienia, np. stworzenie, wyjście, przymierze.
- 2) Prorocy. Podejmują fakt przeszłości, pogłębiają go i rzutują w przyszłość. Np. zapowiedź nowego stworzenia, nowego przymierza przedstawienia powrotu z niewoli babilońskiej jako nowego wyjścia
- 3) Ewangelista. Opisuje realizację zapowiedzi i obietnicy w Chrystusie. Np. nowe przymierze we krwi Chrystusa, zbawienie dokonane przez Chrystusa jako nowe wyjście
- 4) Apostoł. Listy św. Pawła i innych apostołów. Pisma te wysnuwają wnioski życiowe z powyższych tematów: nowe stworzenie, życie zgodne z rzeczywistością przymierza

Ten podział na cztery etapy jest zgodny z teologią biblijną i przynajmniej częściowo ma również podstawę historyczną. Zestaw lektur stanowi rdzeń nabożeństwa słowa Bożego. Rozpoczyna się ono śpiewem, intronizacją Ewangelii. Potem następują kolejno cztery czytania, a po każdym z nich odpowiedź ludu w formie śpiewu psalmu lub pieśni opartej na tekstach biblijnych. Przed czytaniem i po nim może być krótki komentarz. Po czytaniach następuje homilia, która uwypukla centralny temat czytań i zachęca do wysnucia wniosków życiowych. Po homilii następuje ryt (np. sprawowanie sakramentu pokuty), modlitwa powszechna i kolekta celebranska.

Oprac. Beata Stypułkowska